

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla dr. Varga István ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** alatti lakos felperesnek - dr. Szkaliczki Zsolt ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** alatti székhelyű alperes ellen sajtó-helyreigazítás iránt indított perében a Békés Megyei Bíróság 2009. október 22. napján kelt 4.P.20.230/2009/3. számú ítélete ellen a felperes 4. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben, az alábbiak szerint megváltoztatja.**

Kötelezi az alperest, hogy a **Napilap-1** című lap jogerős ítélet kézhezvételét követően megjelenő legközelebbi lapszámának 2. oldalán jelentesse meg az alábbi tartalmú helyreigazító közleményt a **Napilap-1** című lap 2009. szeptember 17-i számában a „...!” című cikkben használt betűtípussal és betűmérettel

„Helyreigazítás

Valótlanul állítottuk a **Napilap-1** című lap 2009. szeptember 17-i lapszámában a „...!” című írásunkban, hogy felperes három év alatt semmiféle intézkedést nem tett **személy-1** vállalkozónak a folyékony hulladék szállításával kapcsolatos ügyében”.

Kötelezi az alperest, hogy a **Napilap-1** című időszaki lap jogerős ítélet kézhezvételét követően megjelenő lapszámának 3. oldalán jelentesse meg az alábbi tartalmú helyreigazító közleményt a **Napilap-1** című lap 2009. szeptember 17-i lapszámában „...” című közleményben használt betűtípussal és betűmérettel

„Helyreigazítás

Valótlanul állítottuk a **Napilap-1** 2009. szeptember 17-i lapszámában a „...” című írásunkban, hogy felperes mindenkiben

ellenséget látott és üldözte azokat, akik a jegyzői minőségében tett intézkedéseivel, javaslataival nem értettek egyet".

Mellőzi a felperes perköltség fizetésére kötelezését. Megállapítja, hogy a peres felek az elsőfokú eljárási költségeiket maguk viselik.

A felperes által fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 10.500.- (tízezer-ötszáz) Ft-ra leszállítja, s megállapítja, hogy 10.500.- (tízezer-ötszáz) Ft le nem rótt elsőfokú eljárási illetéket **személy-2** köteles megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a peres felek másodfokú eljárási költségeiket maguk viselik.

A felperes és **személy-2** köteles az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak megfizetni külön-külön 12.000.- 12.000.- (Tizenkettőezer-Tizenkettőezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS :

... Város Képviselő-testülete rendeletben szabályozta a települési szilárd- és folyékony hulladék kezelését és a szolgáltatást kötelezően igénybe veendő közszolgáltatásnak minősítette. A közszolgáltatás ellátására a Környezetvédelmi és Kommunális Kht-t jelölte ki, amely azonban a tevékenység folytatásához szükséges tárgyi eszközökkel és hatósági engedéllyel nem rendelkezett. A kht. 2004. évben **személy-1** vállalkozóval kötött alvállalkozói szerződést a közszolgáltatás elvégzésére, amelynek hatálybalépését a környezetgazdálkodási engedély kht. általi megszerzésétől tették függővé. Ez azonban nem történt meg.

személy-1 2007. december 18-án - tudomást szerezve arról, hogy a képviselő-testület a feladatot alvállalkozó mellőzésével kívánja ellátni - ajánlatot tett az önkormányzatnak, amelyben vállalkozásának tárgyi és személyi feltételeit 8.000.000.-Ft + áfa összegért megvételre felajánlotta.

A felperes, mint a település jegyzője, az ajánlatot a képviselő-testület 2008. január 28-i ülése elé terjesztette az ajánlat elutasítására vonatkozó határozati javaslattal. A képviselő-testület határozatával az ajánlatot elutasította, erről **személy-1**et értesítették. Ezt követően **személy-1** ajánlatának újratárgyalását kérte. A felperes az ajánlatot a 2008. március 31-i képviselő-testületi ülés elé terjesztette, a

képviselő-testület azonban az ajánlat ismételt megtárgyalását elnapolta. Erről az ajánlattevőt értesítette. A későbbiekben a képviselő-testület az ajánlatot már nem tűzte napirendjére.

Utóbb **személy-1** kártérítési igénnyel fordult az önkormányzathoz arra alapítottn, hogy a kht. engedély hiányában nem végezhet a közszolgáltatást, kárigényét azonban elutasították.

Ezt követően **személy-1** vállalkozó 2009. augusztus 30-án írt levelében közölte a város polgármesterével, hogy 2009. augusztus 31. napjától a települési folyékony hulladék szállítását megszünteti.

Az alperesi időszaki lap 2009. szeptember 17-i számában "..." címmel jelent meg cikk, amelyben az alperes közzétette **személy-1** polgármesternek írt levelét, valamint a vállalkozóval készített riportot. **személy-1** elmondta, hogy "politikai támadássorozat", áldozata lett, mert az időközi polgármester választáson nyíltan egy, végül nem győztes jelölt mellé állt. Előadta, hogy a választásokat követően vállalkozásainál névtelen feljelentések alapján sorozatosan tartanak különböző szakhatósági ellenőrzéseket. Rámutatott arra, hogy a városban csak ő rendelkezik a folyékony települési hulladék szállításához szükséges szakhatósági engedéllyel, ennek ellenére a városban többen végeznek ilyen tevékenységet. Kérdésként utalt arra, hogy a város "előjáróságának" és a környezetvédőknek a feladata lenne, hogy ez ellen tegyenek. A riporter azon felvetésére, miszerint az önkormányzat vizsgálja, hogy tevékenységét jogszerűen fejezte-e be, az alábbi nyilatkozatot tette: " . . .

három év alatt az ügyemben a jegyző egy lépést sem tett, sőt az én papírjaim mögé bújt a város . . . Elmaradt haszonról beszélhetünk, mert túl sok az engedély nélküli lajtos kocsí a városban, akik folyékony hulladékot szállítanak. Tudja miért nem tudnak "kicsinálni"? Azért, mert a folyékony hulladék kezelésére nem az adott hivatal adja ki az engedélyt, hanem a szakhatóság ..."

A lap ugyanezen számának 3. oldalán **személy-2** jegyzete jelent meg "..." címmel. Ebben a szerző arról ír, hogy bár támogatta a 2006. évi önkormányzati választások során a képviselő-testületi tagok megválasztását, a testület nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket, a testület tagjai között személyi ellentétek alakultak ki, a város közüntézményeiben leváltások történtek. Ez a helyzet a polgármester egészségügyi okokra alapított lemondásához vezetett, majd így folytatja: "A lemondások további személyeskedéseknek adtak teret, mindennek kezelése már meghaladta a vezetésre vállalkozók képességeit? Kicsinyes, rémképektől vizionáló fejük csak azt a tanácsot fogadta be és el, amely e képzeteiket táplálta? Mindenkiiben ellenséget láttak és üldözték is annak rendje és módja szerint. Lehetséges, hogy ez egyeseknél foglalkozási ártalom, vagy egyéni gazdasága összeomlásának következménye? Hogy a jegyzőről és a Donról beszélek? Miből gondolják? Az is lehet, hogy e két tévelygő lélek egymásra talált és a két mínusz összeadódott? Bár szorzódott volna? Hiába a diploma, ha valaki nem ért ahhoz amit vállal, vagy amibe beleszól !"

A felperes sajtó-helyreigazítás iránti kérelmet terjesztett elő, amelyet **személy-2**, az alperesi lap tulajdonosa, lapalapítója és egyben főszerkesztője részére címzett, aki a küldeményt 2009. szeptember 29. napján vette át. Kérelmében a "...", valamint "..." című cikkben tett egyes megállapítások helyreigazítását kérte.

Az alperes a kérelemnek nem tett eleget, ezért a felperes keresetében helyreigazító közlemény közzétételére kérte kötelezni az alperest az alábbi tartalommal:

"A **Napilap-1** a 2009. szeptember 17-ei, VIII. évfolyam 157. számának 2. oldalán megjelent "..." című közleményében valótlanul állította azt, hogy felperes neve jegyző semmit sem tett **személy-1** vállalkozó ügyében az utóbbi három évben. Valótlanul állította azt, hogy felperes neve jegyző az általa vezetett hivatali szervezetet felhasználva részt vett volna **személy-1** kicsinálásában, ha erre lehetősége lett volna. A **Napilap-1** 2009. szeptember 17-ei VIII. évfolyam 157. számának 3. oldalán megjelent "..." című cikkében valótlanul állította azt, hogy ... Város Önkormányzat Képviselő-testülete egyes tagjainak lemondása miatt felmerülő személyeskedések kezelése meghaladta a vezetésre vállalkozók közé tartozó felperes neve jegyző képességeit, valótlanul állította azt, hogy a vezetésre vállalkozók közé tartozó felperes neve jegyző kicsinyes rémképektől vizionáló feje csak azt a tanácsot fogadta be és el, amely e képzeteket táplálta. Valótlanul állította azt, hogy a vezetésre vállalkozók közé tartozó felperes neve jegyző mindenkinen ellenséget látott és üldözte is annak rendje és módja szerint, s tette mindezt foglalkozási ártalom következményeként. Valótlanul állították azt, hogy felperes neve jegyző és **személy-3** a két tévelygő lélek egymásra talált, és a két mínusz összeadódott". Keresete indokolása szerint az újságcikkek helyreigazító közleménnyel érintett közlései sértik a jóhírnévhez, a magántitokhoz, valamint a Ptk. 76. §-ában felsorolt személyhez fűződő jogait. Valótlan tényállításai, illetve a valótlan tények híresztelése egyben a hivatali visszaélés elkövetésével is vádolják, valamint szexuális identitására utaló kifejezéseket tartalmaznak, amely már önmagában is, mint a magántitok megsértése, megalapozza a személyiségvédelmet.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Elsődlegesen azzal védekezett, hogy a per érdemi tárgyalására az azt megelőző eljárás hiányában nem kerülhet sor, tekintve, hogy a felperes nem a lap szerkesztőségéhez címezte a helyreigazítási kérelmet. Érdemben arra hivatkozott, hogy a kifogásolt újságcikkek nem tartalmaznak a felperesre vonatkozó tényállításokat. Az egyik cikk egy, az ott megszólaltatott vállalkozóval készült interjú, amely az interjúalany véleményét adja közre. A "..." című írásban pedig az újságíró ugyancsak a véleményét fogalmazza meg a felperes közéleti szereplésével összefüggésben, e tekintetben pedig helyreigazításnak nincs helye.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest 21.000.-Ft le nem rótt eljárási illeték, valamint az alperesnek 15 napon belül 12.500.-Ft perköltség megfizetésére. Megállapította, hogy **személy-2** az alperesi lap főszerkesztője, alapítója és tulajdonosa is egyben, a nevére címzett küldemény pedig tartalmát tekintve a sajtószervhez intézett helyreigazítás iránti kérelmet tartalmaz, ezért alaptalannak találta az alperes perindítást megelőző eljárás hiányával kapcsolatos előadását. A kereset érdemét illetően rámutatott arra, hogy a bíróság jelen perben csupán azt vizsgálhatta, hogy a sajtó-helyreigazítás jogszabályi feltételei fennállnak-e, a sajtóközleményekben esetlegesen megvalósult egyéb személyiségi jogsértés a per tárgyát nem képezi. Kifejtette, a "... " című cikk azon kitétele, hogy a jegyző a riportalany ügyében nem tett intézkedést, arra utal, hogy a felperes nem oldotta meg a települési folyékony hulladék kezelését. A kijelentés a felperes terhére konkrét mulasztást nem ró, hanem általános megfogalmazást tartalmaz arra nézve, hogy az ügyben intézkedés nem történt, ezért azt nem tényállításnak, hanem véleménynek minősítette, amellyel kapcsolatban sajtó-helyreigazításnak nincs helye. Ugyanezen cikknek a vállalkozó "kicsinálására" törekvésére vonatkozó közlése pedig álláspontja szerint nem a felperesre, hanem a polgármesteri hivatalra vonatkozik és az szintén vélemény-nyilvánítást fejez ki. A "... " című cikk valamennyi sérelmezett kitétele az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ugyancsak a felperessel kapcsolatos értékítéletet fogalmaz meg, amely nem szolgálhat sajtó-helyreigazítás alapjául. Emellett rámutatott arra is, hogy a felperesnek, mint közszereplőnek, a sértő kritikát is el kell viselnie.

Az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel annak kereseti kérelme szerinti megváltoztatása iránt. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a sajtóközleményben megfogalmazottak nem tényállításnak és tények híresztelésének minősülnek, hanem véleménynyilvánításnak. Tévesen értelmezte továbbá az elsőfokú bíróság magának a cikkbeli közlésnek a tartalmát is. Az nem értelmezhető úgy, miszerint a jegyző a települési folyékony hulladék kezelését nem oldotta meg, hiszen a jegyzőnek ezzel kapcsolatban semmilyen kötelezettsége nincs. Ennek alátámasztásaként hivatkozott a hulladékgazdálkodásról szóló jogszabályi rendelkezésekre. Sérelmezte továbbá azt az ítéleti megállapítást is, miszerint a cikk a felperes terhére konkrét mulasztást nem ró. Helyes értelmezés szerint ugyanis a cikk állítása az, hogy egy adott ügyben, nevezetesen **személy-1** ügyében elmulasztott intézkedni, ez pedig tényállításnak minősül. Érvelése szerint a csatolt okirati bizonyítékok alátámasztják, hogy az ügyben hivatali kötelezettségének megfelelően járt el, ezért az újság állítása valótlan, az sérti a jóhírnevét és csökkentheti társadalmi megbecsülését. Ugyancsak tévesnek minősítette az elsőfokú ítéletnek azt az álláspontját, miszerint a "kicsinálni" kifejezés a polgármesteri hivatalra vonatkozik, rámutatva, hogy a mondatban használt "tudnak" ige alkalmazása egyértelműen emberekre, nem pedig szervezetre vonatkozik.

Változatlan álláspontja szerint a "... " cikkben közöltek tényállításnak minősülnek, amelyek azt fejezik ki, hogy sorozatosan hivatali visszaélést követtek el. Mindemellett hangsúlyozta, hogy a bírói gyakorlat szerint a véleménynyilvánítás kapcsán is helye lehet sajtó-helyreigazítási eljárásnak, ha az értékítélet valótlan tényeken alapul, vagy valós tényeket hamis színben tüntet fel.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kiemelte, hogy a sérelmezett szövegrész jórészt kérdő mondatokból tevődik össze, általánosságban a helyi közbeszéd alapján tesz fel általános megfogalmazású kérdéseket, amelyek az újságíró véleményét fogalmazzák meg. Ezt követően valamennyi, a fellebbezés tárgyává tett közlés vonatkozásában részletezte azon álláspontját, amelyek a sérelmezett kitételek véleményként való értékelését igazolják.

A fellebbezés **részben alapos.**

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében előadottakra tekintettel az ítélet táblának elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a sajtóper előfeltételét jelentő ún. előzetes eljárás szabályszerűen került-e lefolytatásra.

A Pp. 342. § (1) bekezdése szerint sajtó-helyreigazítást a sajtótól kérhet az érintett. Időszaki lap esetén a sajtóról szóló 1986. évi II. törvény 7. és 8. §-a értelmében sajtószervnek minősül az alapító és a kiadó, a Pp. **343. § (1)** bekezdésének abból a rendelkezéséből következően pedig, miszerint ha a sajtó a helyreigazítási kötelezettségét határidőben nem teljesíti, a helyreigazítást igénylő fél az időszaki lap szerkesztősége ellen keresetet indíthat, sajtószervnek tekinthető az időszaki lap szerkesztősége is. Miután a perindítást megelőző eljárás tekintetében a Pp. általánosságban használja a sajtó kifejezést, a helyreigazítás iránti kérelmet az arra jogosult a sajtószervnek minősülő alapítónál, kiadónál és szerkesztőségnél egyaránt előterjesztheti, s csupán a perbeli igényérvényesítés lehetősége korlátozódik a szerkesztőségre.

Ebből következően az alperesi lap alapítójának és egyben főszerkesztőjének címzett és a szerkesztőség címére küldött, s a fentiek szerint sajtószervhez intézett helyreigazítás iránti kérelem megfelel a jogszabályi előírásoknak, ezért az alperes alaptalanul vitatta a sajtó-helyreigazítási kereset előterjeszthetőségét és az érdemi tárgyalást megalapozó törvényi feltételek fennálltának hiányát. Itt jegyzi meg az ítélet tábla, hogy a felperes a másodfokú tárgyaláson a bíróság Pp. 95. § (2) bekezdésén alapuló felhívására az alperes személyét pontosította, alperesként az időszaki lap szerkesztőségét jelölve meg, nem volt tehát akadálya a fellebbezés érdemi vizsgálatának (EBH. 2008/1877. számú eseti döntés).

Sajtó-helyreigazítás iránti igény akkor keletkezik, ha valakinek a Ptk. 78. §-ában rögzített jóhírnévhez való jogát a sajtóközlemény sérti.

A Ptk. 79. § (1) bekezdése értelmében sajtó-helyreigazítás tárgya valótlan tény állítása, híresztelése vagy való tények hamis színben való feltüntetése lehet.

Helytálló az elsőfokú bíróság azon megállapítása, miszerint véleményt, bírálatot, kritikát megfogalmazó sajtóközlemény sajtó-helyreigazítás alapjául nem szolgálhat akkor sem, ha az egyébként személyiségi érdekek esetleges sérelmével jár (Legfelsőbb Bíróság PK. 12.

számú állásfoglalás III. pont). Ennek megfelelően a fellebbezés elbírálása során az ítélőtáblának azt kellett vizsgálnia, hogy a perbeli sajtóközlemény felperes által kifogásolt részei tényállításnak vagy véleménynyilvánításnak minősülnek.

A tény a való világ része, annak valamely objektív - az emberi tudattól független - mozzanata, a múltban létezett vagy a jelenben létező, érzékelhető jelenség, állapot, esemény, történés vagy cselekvés. A vélemény ezzel szemben szubjektív kategória, valamely tényre vonatkozó állásfoglalás, értékítélet, következtetés. A tény valósága bizonyítható vagy cáfolható, ezzel szemben egy adott véleménnyel lehet azonosulni, vagy attól elhatárolódni, de ahhoz a "valóság" kritériuma nem kapcsolható. Amint arra az Európai Unió Bírósága a Csánics Kontra Magyarország ügyben hozott ítéletében rámutatott, „különbséget kell tenni a tényállítások és az értékítéletek között abban a tekintetben, hogy míg a tények fennállása bizonyítható, addig az értékítéletek valóságtartalmának bizonyítását előíró követelmény teljesítése általában lehetetlen, s az ilyen követelmény előírása sérti a véleményalkotás szabadságát.” Vitás esetben tehát a tényállítás és a véleménynyilvánítás elhatárolása az ún. bizonyíthatósági teszt alapján történhet, amely szerint az a közlés, amelynek valósága vagy valótlansága bizonyítható, tény, amelynek valóságtartalma nem bizonyítható, az vélemény.

A fentiek alapján vizsgálva a fellebbezés tárgyát képező közléseket, azok - az elsőfokú ítélet megállapításával szemben - csak részben minősíthetők véleménynyilvánításnak. A "...” cikknek azon kitétele, hogy a felperes, mint jegyző nem intézkedett a lapban nyilatkozó **személy-1** vállalkozó folyékony hulladékszállítással kapcsolatos ügyében, egyértelműen tényállítás a már kifejtett szempontok vizsgálata alapján. A kifogásolt közlés az alperes értelmezésével ellentétben nem azt közvetíti az olvasó felé, hogy a nyilatkozó ügyében érdemi döntés nem született, hanem kifejezetten a felperes terhére ró mulasztást problémája megoldatlanságával kapcsolatosan, ezzel hozva összefüggésbe, hogy a vállalkozó tevékenységét a továbbiakban nem tudja folytatni. Ebből következően e közlés valótlansága esetén megalapozhatja a helyreigazítás iránti kérelmet. A sajtóhelyreigazítás a jogvédelem objektív eszköze, a sajtószerv felróhatóságától függetlenül köteles a helyreigazító közlemény közzétételére, a felelősség alól a sajtót nem mentesíti, hogy a riportalanyról szerzett értesülésre hivatkozással történik a valótlan tényállítás közlése (BH. 1990/468., (Legfelsőbb Bíróság PK. 14. számú állásfoglalás I. pont). Ennek alapján a perben - a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglaltaktól eltérően, a Pp. 342. § (2) bekezdése és 345. § (2) bekezdése alapján, valamint a Legfelsőbb Bíróság PK. 14. számú állásfoglalásából következően - az alperest terhelte a bizonyítás a kifogásolt közlemény tényállításának valóságát illetően, függetlenül attól, hogy az interjúalany nyilatkozatát szó szerint idézte. A sajtóperben a bizonyítás lehetősége korlátozott. A Pp. 345. §

(2) bekezdése alapján bizonyítás felvételének csak olyan bizonyítékra vonatkozóan van helye, amely a tárgyaláson rendelkezésre áll vagy amelyet a felperes a tárgyaláson jelöl meg. Az alperes által meghallgatni kért **személy-1** vallomása - a felperes személyes meghallgatásakor előadottakra és keresetleveléhez mellékelt bizonyítékokra is figyelemmel - nem volt alkalmas a tényközlés valóságának bizonyítására, hiszen csupán interjúbeli nyilatkozatát tudta volna megerősíteni.

Ugyanakkor egyetért az ítéltábla az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, miszerint a cikk azzal kapcsolatos kitételéből, amely a vállalkozó "kicsinálására" vonatkozik, nem lehet a felperes személyére következtetni. A vállalkozó maga adta elő azt, hogy azoknak a hatósági vizsgálatoknak a sorozata, amelyekből azt a következtetést vonta le, miszerint azok a tönkretételét célozzák, egy névtelen feljelentőtől származnak. Így az erre vonatkozó közlés - a nyilatkozat egészének vizsgálata alapján (Legfelsőbb Bíróság PK. 12. számú állásfoglalás II. pont) - a felperes személyével azt nem hozza összefüggésbe. Ezt meghaladóan pedig az véleménynyilvánításnak minősül, hiszen a már említett vizsgálatok lefolytatásából az interjúalany által levont következtetésnek ad hangot.

A "... kereset tárgyává tett közlései a "mindenkiben ellenséget látott és üldözte is" megfogalmazáson kívül ugyancsak az újságíró nem vitatottan a felperesre is vonatkozó kritikáját fogalmazza meg. Azon megállapítás ugyanis, hogy a képviselő-testületben felmerülő személyeskedések kezelése meghaladta a felperes képességeit, vélemény, hiszen annak eldöntése, hogy a felperes alkalmas volt-e a testületben felmerülő személyi ellentétek feloldására, objektíve nem bizonyítható. A "kicsinyes rémképektől vizionáló fejük csak azt a tanácsot fogadta be és el, amely e képzeiteket táplálta" kitétel azt sugallja - az előzőekben írtakkal együtt értelmezve -, hogy a felperes csak a saját érdekeinek megfelelő, számára előnyös elképzeléseket támogatja, fogadja el, de ez bizonyíthatatlan, s mint ilyen, véleménynek minősül.

Szintén véleményként értékelendő - annak jelentéstartalmától függetlenül - a "két tévelygő lélek egymásra talált és a két mínusz összeadódott" megfogalmazás. Ezzel szemben tényállítás és adott esetben bizonyítható, hogy a jegyzői minőségében tett intézkedéseivel, javaslataival egyet nem értő személyeket ellenségeként üldözte-e a felperes vagy sem.

E tényállítás valóságának alátámasztása érdekében az alperes bizonyítást egyáltalán nem ajánlott fel, ezért azt valótlannak kell tekinteni. Erre figyelemmel az ítéltábla a sérelmezett újságcikk fentiekben megjelölt tényközlései tekintetében kötelezte az alperest a rendelkező rész szerint megfogalmazott helyreigazító közlemény közzétételére (Legfelsőbb Bíróság PK. 15. számú állásfoglalás I. pont).

Pf.II.20.735/2009/3. szám

A felperes keresetlevelében és fellebbezésében is említi a cikk azon közlését, miszerint a felperes "nem ért ahhoz" ami a feladata, ezzel kapcsolatos helyreigazítási kérelmet azonban a kereset nem tartalmaz, ezért az a per tárgyát nem képezte. Így csupán megjegyzi az ítéltábla, hogy e kitétel is véleményt fogalmaz meg, s mint ilyen sajtó-helyreigazítás alapját nem képezheti.

A kifejtettek miatt a peres felek pernyertességének-pervesztességének aránya megközelítőleg azonosnak tekinthető, ezért a felperes perköltség fizetésére nem kötelezhető, az elsőfokú ítélet erre vonatkozó rendelkezését az ítéletábra mellőzte és a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kimondta, hogy a peres felek az elsőfokú eljárási költségeiket maguk viselik. Erre tekintettel fele-fele arányban kötelesek a felek a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt elsőfokú eljárási illeték megfizetésére is, ezért a felperest terhelő eljárási illeték összegét 10.500.-Ft-ra leszállította és - tekintve, hogy az alperesi szerkesztőség nem önálló jogalany - az alperesi lap kiadóját kötelezte pervesztessége arányában az elsőfokú eljárási illeték megfizetésére.

A kifejtettek tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét részben, a Pp.253. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

A felperes fellebbezésének részbeni eredményessége folytán a pervesztesség-pernyertesség aránya a másodfokú eljárásban is azonosnak tekintendő, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a peres felek másodfokú eljárási költségeiket is maguk viselik, továbbá fele-fele arányban kötelesek az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM. számú rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

S z e g e d, 2010. január 12.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró